

**Xerrada de formació "La fe, motor de vida"
a càrrec de Josep Miquel Buset, monjo de Montserrat**

Coincideix aquesta trobada vostra amb el 3r diumenge d'Advent, anomenat *gaudete*, per l'alegria que ens suscita la vinguda de Jesús.

Vivim aquest diumenge d'alegria i d'una certa primavera, gràcies al papa Francesc.

Els laics, els moviments, són aquells cristians que estan a la primera línia de la vida, són els que reben les bufetades, els monjos estan en la segona.

El teòleg Karl Barth va dir que la teologia no es pot fer només des de la Bíblia, perquè pot quedar etèria, cal fer-la des de la vida quotidiana perquè sigui realment significativa.

La fe cal sempre compartir-la. Ens pot ajudar el *conte/paràbola de la sopa de pedres*. Una *pedra* va fer el miracle, que en realitat va estar en el fet de compartir. L'experiència de fe és personal, però cal viure-la en comunitat. Mai és una realitat privada. I la fe que hem rebut mai podem quedar-nos-la, i deixar-la tancada, enterrada, com molt bé ens indica la paràbola dels talents. Tot el que rebem és do, gràcia, i és per compartir-la.

Hi ha un altre conte que també ens pot ajudar.

"Un petit país, de només 10.000 habitants, tenia un rei al que no agradava cobrar impostos als seus súbdits. En aquest territori tothom vivia de la vinya, i el rei va decidir abolir els impostos. A canvi, i en una data acordada, tothom havia d'aportar una gerra amb tants litres de vi com persones hi havia a cada família. Arribà el dia i col·locaren unes enormes bótes al mig de la plaça, i pujant amb una escala, tots els caps de família anaren passant a buidar les gerres amb els litres de vi que els pertocava. Tothom va respondre generosament i el rei, molt content, es disposà a fer un brindis amb el vi recollit, que resultà ser: transparent! Ni color, ni sabor ni olor de vi. Era aigua. Molt sorprès el rei interrogà els savis sobre el que podia haver passat, i el més lúcid de tots ells va dir: és un engany, tothom ha pensat que afegint la seva gerra amb aigua enlloc de vi, ningú ho notaria".

Es pot viure la fe amb una actitud compromesa o pensant que com que no ho sap ningú, puc fer la meva, i quedar-m'ho tot per mi, enganyant i fent trampes. El papa Francesc va trigar tres dies a dir que calia preocupar-nos per tothom. Cadascú amb el que tingui i pugui aportar, igual que en la sopa de pedres.

La fe és compartir i viure la Bona Nova del Regne. Sovint les nostres comunitats han posat al centre els ritus i les normes, sovint això és secundari, cal posar Jesús i els més febles al centre. No podem oblidar tot el patiment i la feblesa que hi ha en el món i que en bona part és responsabilitat europea.

És una fe per compartir-la, amb confiança, aprenent també dels errors.

La fe és compromís. Ens cal viure la fe compromesos en la realitat de cada dia, amb denúncies quan cal, o amb silencis que ens permetin escoltar Déu i els altres. A vegades els silencis ens fan evitar relliscades (conte: *l'artrosi i el bisbe*, es pot trobar en un dels reculls de l'Anthony de Mello).

La fe sempre és compromís, no és aïllar-se i ja s'ho faran, cal posar-se en el lloc dels altres, només així es compleixen els requisits de Mateu 25.

Per trobar Déu hem de viure i tastar les nafres de Jesús en els germans que passen fam, i en aquells que estan malalts, ens cal créixer en solidaritat, contínuament. Hi ha realitats de la vida on ja no podem créixer més, com l'alçada, però d'altres no tenen límit ni fons, com la fraternitat o la solidaritat.

Cal llegir i rellegir *l'Evangelii Gaudium* del papa Francesc, especialment el capítol IV.

La fe també és denúncia, tal i com van fer el profetes, hem de preocupar-nos pels més fràgils. El papa Francesc diu que la pobresa es viu tocant la carn del Crist que és l'altre, el que pateix. La pobresa és un escàndol, diu també el papa Francesc, tot denunciant el poder deshumanitzador de la pobresa. Els pobres són Evangeli, diu el papa Francesc.

A vegades direm coses que escandalitzaran, com van fer Joan Baptista o el propi Jesús, i fidels a la fe rebuda que ens cal cuidar i enfortir.

El papa Francesc va dir als religiosos de Llatinoamèrica que preferia una Església que s'equivoqui a una Església tancada, i que si rebien alguna carta de la Sagrada Congregació per a la Doctrina de la Fe no calia que es preocupessin.

Ens cal donar veu a aquells que no tenen veu, tal i com va fer Joan Baptista, i que llegirem en l'Evangeli d'avui: Sóc una veu que crida en el desert. Una veu que faci ressonar els crits dels pobres, perquè no siguin abandonats a les lleis de l'economia, convertits només en consumidors.

La fe és esperança en la possibilitat d'un món millor, que no es pot confondre amb el benestar, que pot aigualir el significat autèntic del Regne de Déu.

La fe avança també a ritme de fracassos. De fet, la creu, humanament parlant, va ser un fracàs, fins i tot per als deixebles. Però va resultar ser com la llavor que cal que mori per a germinar i donar fruit. I així la creu va donar lloc a la Pasqua, i el que semblava un fracàs no ho fou. És la sorpresa de la fe, de Déu. Els deixebles a Emaús diuen "nosaltres esperàvem"... "les dones diuen". I en aquell camí Jesús comença a compartir i a revifar la fe. Fins i tot de les brases es pot revifar un incendi, i aquí a Montserrat ho sabem molt bé! També una fe grisa, desencantada pot revifar.

La fe també és un temps d'hivern, amb l'esperança de que després vindrà la primavera.

La fe és també un acte de confiança en el sentir-nos estimats, i en aquells que estimo, i d'anar avançant i fent realitat el Regne de Déu. La fe és un gra de mostassa, ja ho sabeu, no posa Jesús com a exemple un arbre enorme, com un roure. L'altre exemple és una mica de llevat, però sense aquest no hi ha pa, i el petit gra de mostassa té també un enorme potencial.

A voltes no és fàcil posar en equilibri la teoria i la pràctica, però es tracta de perseverar cada dia una mica, i no desanimar-se i anar avançant cap a un Déu que surt al nostre encontre. La fe vol dir que hem de caminar i cansar-nos.

La fe també ens empeny a ser homes i dones honestos, sense trampes, no anar de carnaval tot l'any.

"Conten també d'un rei que volia casar-se i va cridar les noies solteres del seu país, amb intenció de trobar la més honesta per desposar-la. Va donar una llavor a cadascuna i els demanà que la plantessin, i afegí que aquella que li portés la planta més maca seria l'escollida. El dia convingut totes les noies van portar les seves plantes. Excepte una que arribà sense res. Totes van mirar el test buit, també el rei, que va escollir-la per casar-se. Davant les protestes de la resta de noies el rei explicà que les llavors entregades eren totes estèrils, totes havien mentit excepte la que es presentà amb el test buit".

Cal viure amb honestedat i sinceritat. Podem prendre com a exemple al cardenal Tarancón, quan als anys 50 (llavors exercia de bisbe a Solsona), publicà "El nostre pa de cada dia", on defensava el dret dels pobres i dels treballadors a tenir pa en abundància per poder viure cada dia amb dignitat. Sense treball i sense pa es perd la dignitat, va dir. Quatre anys abans ja havia denunciat les trampes del capitalisme, que permetien que uns quants s'enriquessin a costa del patiment dels més pobres.

La fe també es llibertat. S'accepta des de la llibertat i no es pot obligar ningú a viure la fe, no podem manipular Déu. I el mal és un misteri, com d'altres a la vida, que s'ha d'acceptar.

Algunes qüestions per a la reflexió.

--Com fer realitat la sopa de pedres?

--Quines són les temptacions que tenim quan ens trobem amb llavors estèrils?

--Com fer realitat en la nostra vida el Regne? Com el fem créixer?

Paula Carrillo Flores